

DIN MINUNILE SFÂNTULUI NICHIFOR LEPROSUL († 4 IANUARIE 1964)

De luptele lui Nichifor Leprosul și de bărbăția-i cea întru nevoiță și îngerii s-au uimit, căci ca un alt Iov, întru răbdare și mai presus de fire pătîmîri pre Dumnezeu l-a slăvit, pentru carele și acum cu slavă și darul puterilor s-a încununat.

Acestuia cu credință să-i strigăm: Bucură-te, povătuitorul monahilor; bucură-te, stălpule de lumină al Bisericii; bucură-te, că sfînte moaște tale bună-mireasma nădejdi au dobândit.

(Troparul Sfântului Nichifor Leprosul)

Sf. Nichifor Leprosul,
icoană

Părintele Evmenie a povestit că într-o seară, după ce l-a pregătit pe Părintele Nichifor de culcare, a mers și el în chilie să se odihnească. Dar nu putea dormi. Avea o mare neliniște că poate n-a făcut ceva cum trebuie sau că n-a stins focul în chilia Cuviosului. Acestea și multe altele îi treceau prin minte.

Astfel că s-a ridicat și s-a îndreptat spre chilia Părintelui Nichifor. Ca să nu-l deranjeze, în caz că acesta adormise, a socotit că era mai bine să nu bată la ușă, nici să ceară binecuvântarea: „Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule, miluiește-ne pre noi”, așteptând să primească răspunsul „Amin” ca să intre, după cum se obișnuiește între monahi.

Deci a deschis cu băgare de seamă ușa, și ce i-a fost dat să vadă?! Părintele Nichifor era înălțat ca la un metru în văzduh, rugându-se cu mâinile ridicate. Chipul său strălucea mai puternic decât soarele. Zărind această priveliște cu adevărat înfricoșată, Părintele Evmenie a închis cu mare atenție ușa, fără să spună un cuvânt și s-a întors îndată la chilie. Acolo a căzut cu fața la pământ și a început să plângă cu amar, cugetând că poate l-a mâhnit pe Cuvios pentru că nu a bătut la ușă și l-a văzut în acea minunată și tainică stare. Dar plângea și de bucurie, pentru că văzuse cu ochii săi cât de mare și de îmbunătățit era Părintele său duhovnicesc.

Dimineața, mergând după cum obișnuia să-i slujească, i-a pus metanie până la pământ și i-a cerut iertare pentru nebăgarea de seamă. Acela, cu un ușor surâs, l-a iertat îndată și i-a spus să nu destăinuie nimănui cele văzute, câtă vreme el se va afla în viață.

Constantin M. din Atena, ne-a relatat:

„Într-o noapte de iunie a anului 2002, mai degrabă spre zorii zilei, am visat că locuiam într-o casă cu două camere. Într-o cameră locuia Cuviosul Nichifor, iar în cealaltă eu. Stând în camera mea, vorbeam tare cu cineva. Apoi am intrat în camera în care locuia el și i-am zis cu glas voios: «Bună ziua, Părintelule meu!», după care m-am plecat cu evlavie și i-am sărutat mâna pe patul unde stătea întins.

Atunci s-a întors către mine și cu un glas părintesc, liniștit și deslușit, mi-a spus: «Copilul meu, cu colita ulceroasă pe care o ai, trebuie să fii mai calm. Vezi că iarna ești mai bine? Asta pentru că ești mai liniștit.» Mi-am zis în gând: «Cât de clar vorbește astăzi părintele!» Apoi l-am văzut că s-a ridicat, s-a așezat într-un scaun cu roțile și a plecat.

Când m-am trezit, l-am sunat pe duhovnicul meu și i-am povestit visul. Atunci, acela mi-a zis: «Părintele, din marea dragoste și evlavie ce i le porți, ți-a descoperit boala pe care o ai de multă vreme și te-a povățuit ce trebuie să faci.»

Se știe că celor ce suferă de această boală, doctorii le recomandă liniștire, ceea ce mie îmi lipsește cu desăvârșire.”

(Simon Monahul,

Sf. Nichifor Leprosul, Făcătorul de minuni)